Mongol

Un joc de rol

De Nicu Ștefan Cristian

Cuprins

Introducere - Lumea de afară..... 3

Ghidul Agripparului.....16

Fișă de personaj.....17

Rasele Tărâmurilor Josnice.....18

Clasele.....20

Culturi religioase.....22

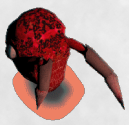

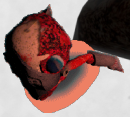

Introducere
Lumea de afară:

Diabolicul amăgitor Agripp, prin a sa groaznic de teribilă ticăloșie, a dat peste cap planurile puerile de evadare ale rasei interstelare de miriapode cu corpuri de pâclă şi organe elongate din sticlă purpurie, cunoscută sub numele de Ikteri, din Tărâmurile Josnice, pentru a putea lucra și trăi în liniște, după pofta inimii sale. În urma reușitei sale, el găsi într-una dintre găurile cele mai adânci de sub pământ nişte ouă supradimensionate de pterodactili. În timpul unei nopți de iarnă sângerie, agasantă de coșmar, ele eclozaseră. Dar ceea ce răsări din aceste sfere luminoase şi antice nu era nicidecum o specie de reptile preistorice, ci odraslele lui Iorc, mamutul perfid și rotund, din țărână şi piele de om, puieți minunați semi-morți. Mai precis, opt trupuri nefaste din fiecare ou. Iar în acel moment, amăgitorul le putea simți măreția. Înăuntrul glandelor lor ornamentale, aceștia aveau depozitat gaz butan dintr-un timp dinainte de timp, dintr-o lume în afara lumii omenești, care le-a accelerat creșterea cumplit de rapid. Chisturi oribil de mari se deschideau și se închideau constant, lăsând destul timp ca apendicele cu degete de om să iasă la iveală. Din când în când câte un cap de broască râioasă şi plin de pete verzulii mai ieșea, lipit de câte un cordon ombilical ud, firav şi cu mult mai lung decât ar fi fost normal. Agripp aștepta alături de ei în peștera ciupercilor. Deși era rănit de Ikteri, el avea planuri mărețe de a-și reveni și de a guverna peste locuitorii planetei. Dar, acest lucru nu depindea doar de el, ci şi de a sa sosie, Agrippa. Al cărui cap se odihnea deasupra unor munți quasi-organici putrezi în descompunere. Slugile sale îi așteptau ordinele în timp ce se pregăteau a se alătura movilelor de pământ umed formate în numele său.

Capul lui ciumat era ca un far care-i ghida către al lor crud sfârșit. Un lepros urât și meschin ca el nu era demn de numele de zeu. Multe lanuri de porumb formate din mutanți disecați îi băgaseră în sperieți pe ai săi servitori, acesta fiind prețul necontenit al nesupunerii. Lăcuste gigantice cu capete de om săreau de la un capăt la altul al lanului, râzând de ei în hohote nebuneşti. Ecoul lor batjocoritor şi nechibzuit nu a făcut decât să le îndulcească frageda carne. Mutanții leproși și ciumați uneori le prindeau pe aceste insecte umane cu plase făcute din oase măcinate și trestii din piele sărată, pentru a-și satisface foamea. Gazul toxic pe care-l eliberau corpurile lor era încă respirabil pe lângă aerul ciumat ce-i înconjura. Omul a decăzut după ce l-a acceptat pe Agrippa ca și al său Dumnezeu, iar acest viitor era destinul final al omenirii. Aceste rămășițe ale ființei umane, mutanți scârboși și hibrizi, începuseră a se umfla, plămânii lor devenind niște baloane supradimensionate care-i duceau în ceruri. Sângele li se acri. Cutiile lor toracice crăpaseră. Din șirele spinării, cozi ca de scorpion se formaseră, doar ca să fie auto-injectați cu un venin vicios, cauzând paralizie. Mici pete mov le apăruseră pe degete, și toată greutatea corpurilor lor le fu redistribuită în spate, cap, picioare, cozi, până în momentul în care ei deveniseră poduri organice ca rezultat al îndoirii cauzate de această transformare dezgustător de necruțătoare. Acesta era noul proces de selecție naturală. Cei slabi au decăzut, pe când cei puternici au continuat să crească. Între timp, plămânii lor au continuat să se extindă şi să se umfle inimaginabil de mult. Închisoarea trupească nu avea nici început, nici sfârșit.

După un timp, au început să tremure incontrolabil, și să arunce bombe de putoare peste ceilalți mutanți neafectați de acest fenomen straniu, cauzând și mai multă suferință decât era nevoie. Iar bombele nu au explodat imediat, ci au implodat, eliberând din ele multe aripi deformate ca de înger, dar întărite cu o substanță osoasă, ce i-au tras ca-n țeapă pe fii Agrippei. Mărețul ciumat și-a văzut copii părăsindu-și cuibul, ca niște gândaci odioşi cu aripi, depășind marginile realității, părăsindu-le, şi trecând pe lângă păsările de fier venerate de prăpădiții Ikteri. Un creator divin al unei lumi antice, aparținând infinitului cer, un zeu sau poate o nălucă al străbunilor îngeri fără capete, aștepta într-un colț invizibil, învelit de o pătură a morții pe care o folosea pentru a-și captura prada. Îi aștepta, și el înfometat de vecacuri nesfârșite. Deşi era sub lumina putredă de veghe a Agrippei, acesta nu se opri şi-şi aruncă pătura, lăsând-o să se metamorfozeze, creând iluzia optică a unui paradis fantastic, dincolo de orice închipuire umană, ademenindu-i în a sa capcană cosmică. Un vortex inter-conic, ca un vârtej în spațiu se formase în spatele iluziei, iar copiii își găsiră în el sfârșitul, fiind lichefiați pentru a fi absorbiți în ale sale măruntaie lacom de expuse. Nasurile lor ascuțite deveniseră ciocuri pastelate, doar ca să-şi răpească lumina ochilor cu ele. Dinții și gingiigle țâșneau și ieșeau, se topeau și curgeau. O groaznică teroare a urmat imediat după. Agonia supremă deveni evidentă când acest zeu intestinal, un parazit infect, începu să-l tachineze pe zeul ciumat. Copii Agrippei erau atrași de el ca niște molii de către flăcările iadului.

Un întreg panteon intestinal de zei ai antichității, corupți dincolo de imaginația umană i s-a alăturat confratelui lor, căci acesta fu sfârșitul omenirii în ultima sa formă. De asemnea, mulți prădători din neant s-au alăturat festinului. Planeta arăta ca un Marte cu mult mai dezolat, dacă asta era posibil, cu adiția unui verde apăsător, un purpuriu mort, un turcoaz înnebunitor, şi alte culori care ar putea orbi privitorul. Fiecare ființă vie sau semi-organică trăia sub stăpânirea asupritoare a Agrippei.

— Deşi aşteaptă deasupra conacului său putred din piele, el veghează asupra portului său infinit de decadent. Zise unul dintre cei mai slabi hibrizi. Unul dintre supraviețuitorii primitivi care nu au evoluat în totalitate. Fiind mai degrabă o formă de mâzgă quasi-solidă, cu peri lungi şi ochi în spate.

Oceanele lumii au devenit verzi din cauza putorii şi mizeriei, dar el privi prin ele cu un singur motiv. Să urmărească fiecare mişcare a Colosului. Fără cap, degete sau picioare, el a ajuns în sfârşit la destinație, târându-se ca un vierme. Blestemul şi deochiul Agrippei n-au reuşit să-l doboare. O observație înainte de toate. Înauntrul palmei Colosului era o gaură aproape perfect de circulară. În ea i se cuibăriră degetele arse, dar ciumatul nu avea de unde să ştie asta. Corpul lui înghețat era încălzit de ele pentru că ele încă ardeau, mai rău decât cele mai aprinse furnale supra-încălzite. Şi într-o ultimă încercare de a-i pune capăt vieții, degetele îi deveniră sulițe, țâşniră din a sa palmă în toate direcțiile. Un ultim act, pe nedrept, degeaba, pentru că după acest act sublim, Colosul căzu şi sângeră pe malul mării.

Ceea ce a urmat a fost un val de întristare. Iar Agrippa începu să plângă, dar nu din cauza acelui titan din bronz, ci din cauza copiilor săi. În timp ce ei erau devorați de vii, el era neputincios să-i salveze. Cu puțina sa energie rămasă, acesta s-a scufundat în ai săi munți blestemați din piele tăbăcită, şi începu a da naştere unei noi generații de oameni. În acel moment, creierul Agrippei era conectat la toate ființele organice cât şi obiectele inorganice de pe planetă. Şi în acel loc, el devenise cea mai puternică ființă dar şi, în egală măsură, cea mai vulnerabilă. Noii oameni începură să se nască. Trupurile lor erau întortocheate şi aproape că păreau rupte, față de generațiile anterioare de homo sapiens. Capetele lor erau pline de diferite creşteri de carne în formă de butoaie sau appendice voluminoase şi pline de plămâni elongați prin care puteai vedea cu ochiul liber. Maxilarele le erau primitive, fiind conectate la călcâiele lor prin tuburi digestive care arătau ca nişte viermi malingi ce scuipau flegme sângerii. Aceşti noi oameni se străduiau din răsputeri să supraviețuiască, fiind expulzați din acest paradis cărnos şi cald, care i-a servit în loc de pântec. Un soare organic producea dulăii viermoşi cu care ei se hrăneau, târându-se unii spre alții, din moment ce noii fii ai Agrippei erau incapabili a umbla pe două picioare. O lumină roz le atingea fețele smiorcăite şi puteau, pe ici, pe colo, să simtă pestilența mării. Înapoi în interiorul bulboşilor munți, o stea cu straturi de piele se forma sub ochii zeului ciumat. Un pitic roşu, o stea malignă ce îi încălzea pe ai săi blegi meschini şi neterminați.

O bucățică din planetă, împreună cu plăciile ei tectonice începură să se mişte sub el, creând mainfestarea unor slugi antice şi loiale. Acestea au început să-i măsoare pe copiii ciumatului ca pe nişte animale imperfecte. Deşi Agrippa era nemulțumit de rezultatele naşterilor, legea pământului îi interzicea orice gând ce ducea la un posibil măcel sau infanticid, chiar dacă justificarea era că ei nu erau în totalitate funcționali. Agrippa nu se mai oprea din a da naştere a noi şi noi specimene, majoritatea defecte. Ochii multora dintre puieți mereu priveau cerul. Iar asta îl înfuria.

— Sunt la fel de naivi ca şi frații lor. Grăi Agrippa.

Nu-i putea lăsa să evolueze şi să zboare către eterna pierzanie. Sau trecutul să se repete. Această zeitate muntoasă încă le auzi țipetele întrerupte, etern pierdute în ecoul unui spațiu mort. Buzele pline de negi ale acestei planete vii care-i aparținea, care fu numită, odinioară, planeta pământ, începură a învălui totul. Iar, lumina roz, dintr-o dată se opri din a da pace ochilor lor. Dar asta nu era tot. Ascunşi timp de decenii aparent nesfârşite, oamenii moluscă veniră la suprafață. Toți purtau căşti. În momentul în care şi le-au dat jos, fețele lor sferice şi palide, aproape pline de solzi moi care cădeau din cauza contaminării cu ciumă, începură a se topi. După, a urmat pielea, muşchii, carnea osoasă, şi apoi restul, în afară de creierele lor, care începură a se rostogoli pe jos, zbătându-se să trăiască. Dintre ei, creierul uriaş al unui om moluscă la fel de mare începu să leviteze, şi după să zboare. Acesta crescu de opt ori mai mare, iar singura lui dorință era de a-l imita pe al său zeu meschin, Agrippa. Lobul stâng şi cel drept au suferit nişte deteriorări din cauza ciumei şi ale unei eternități nedormite.

Deşi nu avea o față, ci doar o înfățişare stafidită, sau protecție împotriva ciumei, potențialul acestui creier era nesfârşit. Nimeni nu îndrăznea să sfideze lumina. Aceasta nu era nicidecum normală, căci originea ei era din văile subterane secrete, ascunse în neant și era făcută din râme iluminatoare, flacid de râncede. Săpau peste tot și aduceau lumina ca niște licurici religioşi, rănind pământul în al lor proces debilitant. Găurile negre care s-au format sub pământ deveniseră solide având ca scop supraviețuirea procesului de iluminare. Căci râmele din lumină se hrăneau cu purul întunneric. Mormolocii topiți pe cranii de om se speriaseră și o luară la fugă, ca să nu fie prinși de acea lumină arzătoare.

— Uită-te la ele, zise Agrippa, cum îndrăznesc să mă sfideze, știind că nu-s bine venite.

Paranoia lui l-a convins că aceste râme erau trimișii panteonului păgân, care i-au invadat țărmul cu singurul scop de a-i devora, pe nedrept, din nou, copiii. Lumina aceasta bleagă, printr-o maladie necontenită, îl batjocori, dând și ea viață unor rânjitori marini, delicvenți burtoși și supraponderali plini de solzi apoşi, acoperiți în ulei de pește și cu o putoare de nedescris. Iar primele lor cuvinte, ca-ntr-o cântare gregoriană, al lor ecou surd fu:

— Dă-ne căldura acestui om!

Alți rânjitori aveau capete de rechini ciocan și la fel de multe picioare ca un păianjen bleg. Unul dintre ei veni mai aproape, scoase dintr-un buzunar din piele, ca de cangur, un cârlig în forma unei pisici de mare pe care avea gravate nişte rune antice ce trădau o viață anterioară. Mâzga și sângele propriu erau inscripționate pe acest cârlig pe jumătate carte. Până să i se dea șansa a rosti incantațiile străvechi, al căror scop era necunoscut, unul dintre frații săi scoase un cuțit osos și-l înjunghiă în cap, luându-i viața aproape instant. Acest act meschin îl amuză pe Agrippa, care-i privea cu o amestecătură de admirație și tristețe. Fratele-pește, dimpotrivă, îi luase viața confratelui său pentru a simți gloria omorului și ca să-i fure ochii perlă. Nu luă mult până să cadă și ei victime blestemului Agrippei. Căci începură să se umfle și să evolueze. Lumina care le-a dat naștere era prielnică și incapabilă a-i salva. Dincolo de grădina sa, sub zgarda făcută din gâturi uzate, care crescuseră în trupuri zburătoare, înlănțuite cu fire încârligate, era Progenitorul, meșterul evoluției. Sub privirea orbitoare a Progenitorului, și al organului său privat în formă de pară, celulele organice începură o creștere de nedescris. Multe piramide de piele care se învârteau în continuu, pline de guri și de dinți murdari şi nespălați. Iar fiecare piramidă fu înlocuită de o sferă sau o cutie organică ce căra o miriadă de otrăvuri, toxine, boli venerice și tumori care erau transferate către ale lor puieți. Fiind conștienți de al lor sfârșit, părinții începură a-i mânca.

Progenitorul lor, castratorul de vise, creator al coșmarurilor omului era îmbrăcat în robe de pestilență pură, piele tăbăcită făcută din petice pe care și le-a transformat în pseudo-aripi. Ele erau ținute de o ramă de metal, care era și ea conectată la o crisalidă din piele care arăta ca un cartof cu ochi. Neputând suporta suferința lor cât și infanticidul, îi făcu să pocnească. Iar din corpurile lor, tentacule ieșiră în neștire și împrăștiară mizerie peste tot. O râmă din lumină apăru, dar fu neafectată de a sa privire. Numai cele mai josnice creaturi sau organisme din lumea Agrippei puteau fi afectate de a sa creștere accelerată. Râma săpă o gaură sub mare, iar cei ce inițial scăpaseră de privirea progenitorului, acum se înecaseră. Doar Progenitorul putu fi văzut undeva în adâncurile pământului, păzind niște ouă jalnice după acel potop.

— Vă văd acolo jos, și sunt sigur că mă puteți auzi, spuse Agrippa. Eu nu voi fi păcălit de natura voastră întunecată. Uitați-vă înăuntrul minții voastre şi veniți în al meu pântec. Rupeți lanțurile trupeşti şi aruncați-vă asupra mea, căci eu vă voi oferi trupuri precum în această lume nu s-au mai văzut.

Agrippa după zâmbi. Nici un om întreg la minte nu l-ar fi considerat un zâmbet, ci un cuib de termite dezlănțuite peste lume în timp ce al lor regat este scos din pământ. O maladie stranie a fost eliberată de unul dintre sufletele deformate în timpul alor sale renaşteri, sărind într-un trup de neom. În timpul eclozării, ochii îi deveniră roşii. Vederea îi deveni înceţoşată. Soarta sa fu cumplită, plină de durere şi suferință.

— Pe tine te voi numi Aeugeoupoul.

Şi apoi coprul său crescu şi se întinse, târându-se la suprafață. Ciuma nu-l afecta. Roşul ochilor îngălbeniseră în timp ce ei ieşiră din orbite. Zvelt, şi urât ca un deget grosolan, el devenise un furnicar din care un lichid cu bule curgea. Această creatură gândi pentru prima oară, fiind binecuvântată cu un liber arbitru, vrând să le ofere celorlalți pietate, şi cel mai important, milă.

— Blasfemie, cum îndrăzneşti să le oferi compasiune? Îi comunică Progenitorul, telepatic. Ai fost creat cu un singur motiv, să suferi ca noi toți. Nu există nicio scuză pentru astfel de gânduri. Sub domnia lui, cel care ne priveşte de sus, dinspre palatul său plin de mizerie pe care-l numeşte munte, nimeni nu este scutit de această agonie. Nu înțelegi? Progenitorul era plin de ură şi teamă, căci simți aproprierea unei ere cu mult mai întunecate decât aceasta. Neputând suferi o soartă atât de crudă, el îşi luă propria viață. În adâncurile mării, din a sa gură slobodă el scuipă o substanță care, odată amestecată cu apa, deveni la fel de volatilă şi potentă ca un acid, ce-l topi până nu mai rămase nimic din el. Afară, un submarin antic ieşi din mare. Acesta avu în el un dispozitiv care, pentru o perioadă lungă de timp le-a ascuns existența. Oasele, lipitorile de plastic şi măruntaiele căzură de pe el.

— Nu se poate! Zise o față cu două râturi de porc, unul dintre supuşii Agrippei. Se ascunse sub umbra muntelui.

— Ce s-a întâmplat? L-a întrebat un apendice plutitor fără trăsături recognoscibile.

În acel moment, ei văzură creierul uriaş al înfiorătorului om-moluscă intrând în munte. Şi atunci începu celesta desfrânare. Particulele lor biologice se topiră, în timp ce acest act parazitar de nedescris începu. În timpul lui, o mutație dincolo de spațiu şi timp a dat naştere Agrippului. Perdelele cosmice care ascundeau realitățiile paralele fură rupte. Era aproape psihedelic. Toate aceste realități pline de versiuni diferite ale Agrippei. Acest pod dintre realități deveni permanent, din care nu mai exista nicio scăpare. Nu era ca şi cum mintea Agrippei era unică, dar mintea sa se conectă cu cea a tuturor celorlalți Agrippi, devenind o ancoră cosmică. Copii pe care i-a pierdut în lumea sa se întoarseră la el, înapoi acasă. Acum, toate dimensiunile şi realitățile erau încuiate, pentru că el dorea să aibă grijă de toți. Deşi aveau defecte, erau ai lui. O dâră de lacrimi se formase pe a sa față putredă, galbenă spre verde. Agrippa arăta ca o mască fără nicio expresie vizibilă. Întunecat şi plin de tumori, lepră şi ciumă, cu o față mai mică decât cea a unui om, cu un păr scurt care părea făcut din lut, un nas pătrățos şi plat, cu o gură cu câțiva dinți lipsă, un ochi strivit de un neg uriaş. Dar nu avea nevoie să vadă, căci simțea totul. Toți vor fi cruțați, gândi mărețul Agrippa. Submarinul care ieşise din a sa mare mlăştinoasă era făcut din propriile minereuri feroase. Cum putea Agrippul să-şi cruțe copii? Cum putea el ignora faptul că această sticlă de metal plină cu primate nepăroase aparținea unei specii invazive? Impresia lăsată de aceştia Agrippei era una de dezgust şi repulsie față de costumele pe care le purtau. Ciumatul începu a le cânta note false, similare cu cele ale menestrelilor lui Iorc, pe lângă multe altele, doar ca să obțină o reacție de la ei.

— Ziceți ceva, faceți ceva, orice. Fugiți, fiți înspăimântați! Nu vedeți ce s-a ales de lumea voastră? Nu-i destul de clar că eu am adus-o într-un asemenea hal? Voi, primate nepăroase și ursuze, nu mai sunteți binevenite aici! Ştiu că aveți mari speranțe de a repopula lumea şi de a o salva, dar totul se termină acum!

Caştile lor metalice erau sferice, turtite în părți şi acoperite cu straturi albe de diferite simboluri de luptă. Aveau tuburi respiratorii legate de costumele lor urâte, care intrau fix în plămânii lor. Puțin mai departe de acea zonă, sub o vale destrămată, sub pini făcuți din peri ușor ridicați, se odihnea întunericul, unde înturnericul a rămas singur și obscur. Într-o gaură îngrozitor de umedă. Atrași de el, mici tumori negre târâtoare au decis să se adăpostească de căldura emanată de lumina stingherie a soarelui difuz. Sub frigul celest al unui întuneric îngropat și uitat de lume, ele începură a se împreuna ca niște palme în timpul unei rugăciuni. Se ascundeau ca niște șobolani mizerabili, năpârlind de al lor înveliș din piele. Câteva sute de metri sub ei, un reactor organic de fuziune hrănea bestiile care se ascundeau de mărețul zeu. Zgomotul acestei mașinării era aproape asurzitor. Monoxidul de carbon pe care-l producea nu făcea nimic altceva decât să omoare noile specii care nici nu apucară să se nască sau să eclozeze din ale lor sfere. Tuburile reactorului tremurau. Degetele roșii care țâșneau din el pocneau din când în când, deoarece acesta era alimentat de măruntaie.

Deși celelalte dimensiuni erau similare cu cea a Agrippei, micile detalii precum existența unui asemenea orificiu semi-organic, semi-mecanic precum reactorul acesta blestemat, sau înfățișarea odraslelor sale erau diferite. În locul lui, într-o realitate obscură, fiind prezentă o baltă de acid în care copiii ciumatului erau scufundați ca formă de pedeapsă. Reactorul pulsa. Mandibula sa începu să sfărâme pământul de sub ea. Iar cu fiecare strat pe care-l înlătura, acesta elibera materialele bio-mecanice necesare pentru a accelera creșterea dar și pentru a asigura supraviețuirea mutanților adăpostiți în lumea subterană de sub munte. Era un proces continuu de selecție sau de căutare a unui suflet destul de pur pentru a da naștere unui Agrippar. Nesăbuința ciumatului era nesfârșită. Iar acesta își pierdu răbdarea cu micile sale jucării subterane, cât și cu ai săi urmași. Din acest moment, el putea privi prin voalul infinit al unor realități rivale cu a sa nesăbuință.

— Eu controlez totul, toate realitățile, toate lumile, toate sculele necesare pentru a vă forța la locul vostru!

Nimeni nu va mai evolua sau zbura, plana sau pluti. Toate lumile vor fi populate de ei, iar totul va fi la locul lui.

Ghidul Agripparului

— In decorum, Agrippa Mortis! Tradus din limba Agripparilor ca şi: În decor, Agrippa moare!

I. Mongol este la bază un joc de rol. Cum se joacă:

1. Fiecare jucător va avea o acțiune. Aceasta poate veni dintr-o listă prestabilită sau poate fi descrisă pe loc, alegerea fiind la îndemâna jucătorului. Iar rezultatul ei va fi decis de MA.

MA fiind Mărețul Agripp. - Unul dintre jucători va controla firul narativ și va decide destinul celorlalți. Acțiunile cât și reușitele sau eșecurile lor vor fi decise de MA, pe baza rezultatului unui zar cu douăzeci de fețe.

2. MA-ul controlează fiecare aspect al lumii. El va decide cine va muri și cine va trăi.

3. Jocul va fi jucat pe ture, cu excepția MA-ului, care va decide daca o acțiune va avea, sau nu, succes.

II. Fiecare jucător, cu excepția MA-ului, își va crea un personaj pe baza fișei prestabilite.

Acesta își va numi personajul după propiul plac. Va alege o rasă, clasă, și va folosi un zar cu douăzeci de fețe de trei ori pentru a stabili câte puncte vor fi distribuite fiecărei „Afinități”.

Suma celor trei va fi calculată și introdusă în ultima, numită „PR-C, în alte cuvinte, Producția de carne”.

Cultul la care aderă personajul va fi ales dintr-o listă prestabilită.

Mongol – Ediția I

1

Numele personajului: ______

Rasa: ______

Clasa: ______

Pumcte de experiență: ______

2

Afinități:

1. CAN – canibalism – [1] ☐ Între 0 și 20
2. VÂN – vânătoare – [2] ☐ Între 0 și 20
3. OMO – Omor – [3] ☐ Între 0 și 20.
4. PR-C – Producție de carne – Suma primelor trei.

[4] ☐

3

Religie: ______

Rasele Tărâmurilor Josnice

Noii oameni

+ 15 CAN
+ 1 VÂN
+ 2 OMO
+ 5 PR-C

Clonele lui Mongol

+ 5 CAN
+ 10 VÂN
+ 10 OMO
+ 1 PR-C

Mutanți leproși

+ 3 CAN
+ 10 VÂN
+ 5 OMO
+ 1 PR-C

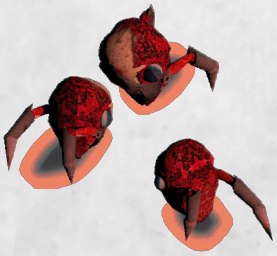

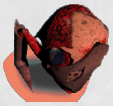

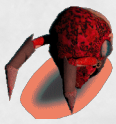

Clasele

Quasi-Păgâni

Cerșetori

Haimanale

Criminali

Culturi religioase

Cultul Patronului-Nefericit

Iorc este un zeu antic care a fost uitat de omenirea care i-a dat naștere, o capsulă primitivă făcută din țărână și piele de om. Acesta comunică cu ajutorul unor furtunuri cu trompete care atârnă din partea superioară a capetelor de ciuperci și mormoloci care ies din el. Fiind numit de către păgâni Patronul-Nefericit.

Cultul Agrippei

— Totul în numele răului și totul în numele Agrippei!

Zeul suprem, atotputernicul ciumat!